19/05/2021

Ο ταπεινός και ησύχιος διάκονος Ιησού Χριστού

/ Γνώμες

Γράφει ο Γεώργιος Σ. Κρουσταλάκης, Ὁμότ. Καθηγητής Ἐθν. Καπ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πολλές φορές στήν πορεία τῆς ζωῆς μας, ἐνῶ βρισκόμαστε ἐγκλωβισμένοι σέ ἕνα πλέγμα ἀντίξοων συνθηκῶν,ἐν τούτοις κάποια στιγμή συνειδητοποιοῦμε ὅτι τήν ἴδια ὥρα εἴμαστε εὐλογημένοι ἀπό τόν Καλό Θεό, προστατευμένοι μέσα στήν ἀγκαλιά Του. Ἐκεῖνος οἰκονομεῖ αὐτές τίς δύσκολες καταστάσεις κατά τέτοιο τρόπο, πού ἡ Χάρη Του μᾶς ὁδηγεῖ στά λυτρωτικά ξέφωτα τῆς ἀγάπης Του, ἐκεῖ ὅπου συναντιόμαστε μέ κάποια ὁσιακή φυσιογνωμία πού, ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, λειτουργεῖ ὡς «ζῶσα παρουσία Χριστοῦ», «ἐν δυνάμει καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ»,(1 Θεσ. 1,5).

Μιά τέτοια εὐλογημένη συνάντηση μᾶς ἐπιφύλασσε ἡ Θεϊκή ἀγάπη στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ ’90. Τότε, μέσα σέ μία πνευματική ἀτμόσφαιρα, δρομολογήθηκε ἡ συνάντησή μας αὐτή μέ τή σεβάσμια μορφή τοῦ Κωνσταντίνου Πούλου, Μητροπολίτη Διδυμοτείχου, Ὀρεστιάδος καί Σουφλίου. Ὅπως φάνηκε ἀργότερα, ἡ οἰκογένειά μας, μέ τίς ἀνησυχίες καί τά προβλήματα τῆς περιόδου ἐκείνης, ὠφελήθηκε σημαντικά ἀπό τήν θεόπεμπτη αὐτή πνευματική ἀναστροφή.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κωνσταντῖνος δέν ὑπῆρξε γιά μᾶς μόνον ἕνας μεγαλύτερος ἀδελφός καί ἐν Χριστῷ φίλος, ἀλλά συγχρόνως πνευματικός Πατέρας – μέ τήν εὐρύτερη σημασία – καί σύμβουλος «γλυκύτατος» (Ἁγίου Νεκταρίου, «Μάθημα Ποιμαντικῆς», σ. 194 κ.ἑ.) σέ δύσκολες μάλιστα στιγμές τῆς ζωῆς μας.

Ὁ σεβάσμιος Γέροντας λειτουργοῦσε μέ αὐτό τόν «διδακτικό» τρόπο πρός τά παιδιά του, ὡς πραγματικός ποιμένας καί μυσταγωγός θείας παιδείας (1 Τιμ. 3,2). Ὁ λόγος καί ἡ βιοτή του ὕφαιναν ἀπό κοινοῦ τόν καμβά τῶν παιδαγωγικῶν του σχέσεων μέ τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν συγκροτοῦσαν μία ἐπιφανειακή τυπική ἐπικοινωνία μέ αὐτούς, ἀλλά βαθύτερη «κοινωνία
ψυχῶν», μετάγγιση ἀγάπης καί ἀκτινοβολία ἁγιότητας.

Σέ τέτοιες πνευματικές ἐνατενίσεις μποροῦσες νά διακρίνεις μέσα του τόν «κρυπτό τῆς καρδίας ἄνθρωπο», 2 κοσμημένο μέ τόν ἄφθαρτο στολισμό τοῦ πράου καί εἰρηνικοῦ πνεύματος (1 Πε. 3,4).

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος, ὅταν τόν ἐπισκεπτόταν ὁ Σεβασμιώτατος Κωνσταντῖνος, τόν ὑποδεχόταν μέ ἐκδηλώσεις χαρᾶς καί βαθιᾶς συγκίνησης. Κάποτε μάλιστα εἶπε σέ ἕνα πνευματικό του παιδί μέ θαυμασμό: «Βλέπω πώς ἡ καρδιά τοῦ Σεβασμιωτάτου

Κωνσταντίνου διακατέχεται ἀπό ἀνεκλάλητη ἀγάπη Χριστοῦ»!

Βαθιά λοιπόν ἦταν ἡ παιδευτική ἐπίδραση πού ἀσκοῦσε στόν ψυχικό μας κόσμο ἡ παρουσία καί ἡ ὅλη ἔκφραση τοῦ σεβάσμιου Γέροντα Κωνσταντίνου. Ἡ ζωή του ἦταν μίμηση Χριστοῦ, ἦταν ἕνα παιδαγωγικό βιβλίο Χριστοειδειας, «ἐγγεγραμμένο Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος», προσφερόμενο στόν καθένα μας πρός ἀνάγνωση (2 Κορ. 3, 2-3). Μέσα ἀπό τίς ἱερές σελίδες του ἡ ψυχή μας
ἀποθησαύριζε «ἅπασαν ἀρετῆς διδασκαλίαν» (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Μελέτιον, 1 Ε.Π.Ε. 37, 28).

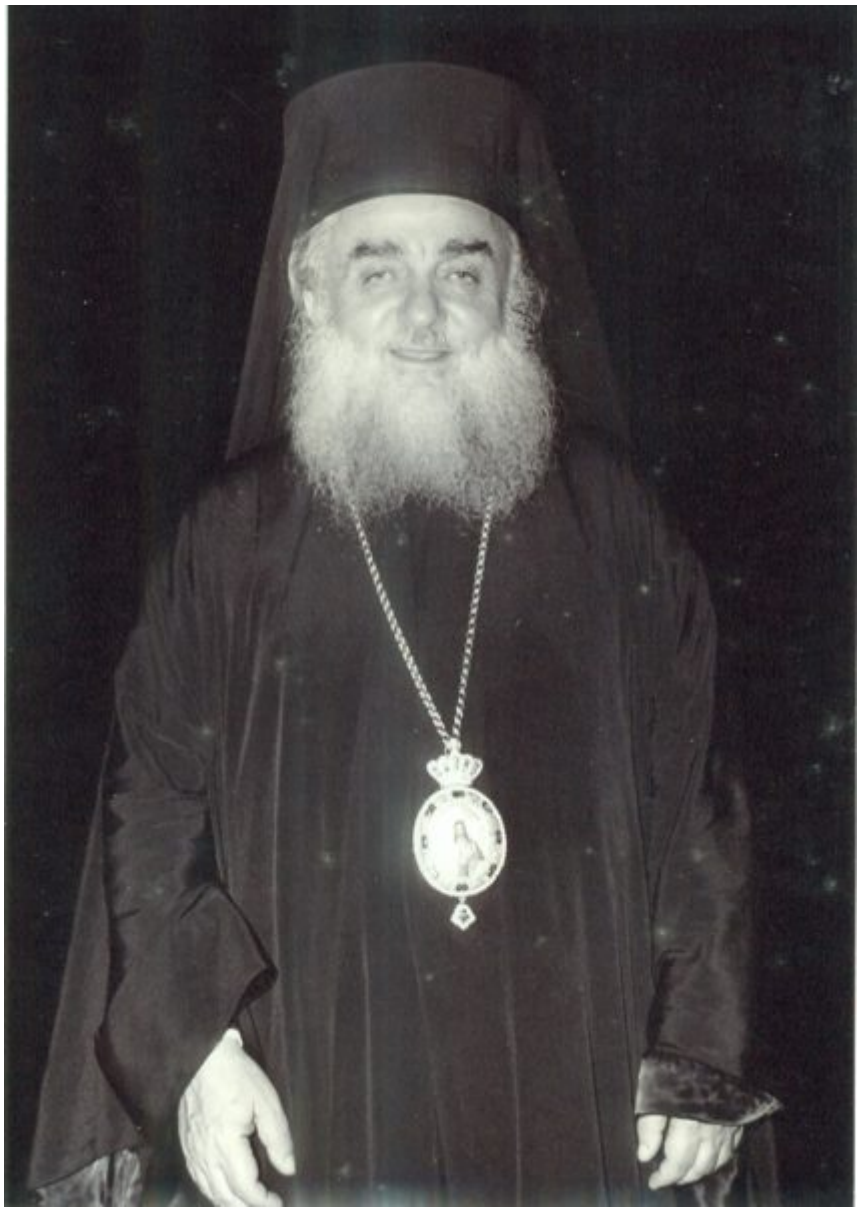

Ἡ παιδαγωγική αὔρα πού ἀπέπνεε ἡ προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτη Κωνσταντίνου εἶχε ὡς πηγή προέλευσης τό ἀπόσταγμα τῆς ἀγωγῆς καί τῆς παιδείας πού δεχόταν σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἀπό τήν παιδική του ἡλικία ὥς τό βαθύ γῆρας. Πολλοί ἦσαν οἱ παιδαγωγικοί καί μορφωτικοί παράγοντες, οἱ ὁποῖοι συνέβαλαν μέ τίς ποικίλες μορφές ἀγωγῆς πού ἀσκοῦσαν

πάνω του
στήν ὀργάνωση τῆς προσωπικότητάς του. Ὁ σημαντικότερος ὅμως παράγοντας, ὅπως ὁ ἴδιος παρατηροῦσε συχνά μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση, ἦταν ἡ οἰκογενειακή του ἑστία.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΔΩ